

hann var útlendingur. Summi tosaðu eisini danskt, tí tey vistu, at beiggi hansara hevði búð í Danmark. Hóast hann tímir væl at læra mál, var alt ein hurlivasi av málum í fyrstani.

– Eg skilti ikki enskt, so av tí sama lærði eg bæði enskt og føroyskt í senn, sigur hann.

Tað at hann ikki dugdi enskt, gjørdi tað eisini lættari fyri hann at læra føroyskt, tí hann ikki hevði eitt mál at fella aftur á.

Hjá Eriki hevur gingið væl at læra seg føroyskt, og hann heldur, at tá man livir og arbeiðir í einum landi, er eitt tað minsta ein kann geva landinum aftur at læra seg málið.

– Fólk seta eisini prís upp á tað, tá tú roynir. At byrja við segði eg ofta bara okkurt, og prøvaði meg fram, sigur hann.

Tað sum hjálpti Eriki mest við mál-inum var arbeiði í barnagarði. Børnini tosa lætt føroyskt og dømdu hann ikki, tá hann ikki dugdi alt. Í barnagarðinum spældu tey meir enn tey tosaðu, og málið kom náttúrligt, og hann lærði eitt sindur hvønn dag.

Hann lærði saman við børnunum, tá tey lósu søgur og spældu.

– Eg havi arbeiðt nógv ár í barnagarði, men ein kann siga, at eg eisini havi gingið sjálvur í hvussu so er í eitt ár í barnagarði, sigur Erik.

Erik er nú giftur føroysku Mariu, og saman eiga tey ein tvey ára gamlan son, Kieran. Líttla familjan býr í Klaksvík. Verfamiljan hjá Eriki hevur altíð tosað við hann á føroyskum, tí hann lærði seg skjótt at siga »eg snakki føroyskt!«, tí hann vildi prógva fyri teimum, at hann dugdi.

Hann sigur sjálvur, at hann vil tað meir enn hinir útlendingarnir, og tí ger hann sær stóran ómak. Hann vildi hava eitt gott lív, eitt starv hann trívdist í og fella inn í samfelagið. Í Argentina er ongin jantelóg, og har snýr tað seg um at vísa seg frá síni bestu síðu, ikki halda seg aftur, og heldur leggja ov nógv enn ov lítið afturat.

Erik tosaði eisini tað føroyska hann dugdi allan dagin hann var til arbeiðis, og helt tí bara áfram við tí, tá hann kom heim um kvöldið.

Fall í góðar hendur

Fyrstu tíðina í Føroyum var Erik í Gøtu. Eina stutta tíð búði hann tá heima hjá familjuni hjá einum vinmanni, sum

hann spældi fótbólt saman við. Hendan familjan bleiv so góð við Erik, og hann við tey, at hann í dag kallar mammu vinmannin fyri sína føroysku mammu.

Fyrstu jólini í Føroyum helt Erik í Kirkjubø við síni føroysku familju. Jólini vóru hildin heima hjá Tróndi Paturson. Erik sigur, at hann kendi seg hepnan at sleppa at dansa jólatræ og taka lut í siðvenjunum, tey hava í Kirkjubø.

– Hesi jólini kundu ikki verið meir føroysk, sigur hann, eg kenni meg so hepnan.

Hvar eru tey fátæku?

Erik er ótrúliga opin og positivur.

Men er alt so deiligt í Føroyum, sum Erik vil vera við?

Sjálvur sigur hann, at hann skal hugsa langt og leingi fyri at finna okkurt, sum honum ikki dámar, og tað er eitt gott tekin, sigur hann.

Okkurt er sjálvandi, sigur hann. Til dømis eru fólk smæðin viðhvørt, Klaksvíkin hevur møguliga ikki so nógv at bjóða, sum býurin hann er úr í Argentina, og veðrið er ikki altíð gott.

– Men tað broytir ikki meg, um tað regnar ella kavar. Eg arbeiði í útibarna-

garði og sum fótbóltsvenjari, so eg eri nógv úti. Tað er ótrúligt, at eg trívist í Føroyum, tá eg eri so nógv úti, sigur hann.

Hinvegin er skipanin rættvís, og her er lítil stættarmunur. Hann sigur, at hann sigur ofta familju og vinum í Argentina, at um bæði hann og borgarstjórin verða sjúkir, so fáa teir viðgerð á sama sjúkrahúsi. Hetta trúgva tey illa uppá, tí tey eru von við stættarmunin, sum er í Argentina.

Erik hevur eisini móguleika at hjálpa familjuni í Argentina figgjarliga við peninginum, hann tjenar her í Føroyum, um teimum tørvar tað.

– Eina tíð longdist mær illa heim, men eg var stoltur av at kunna hjálpa teimum hiðani, og tað gav mær eisini gott mót, sigur hann.

Eitt minni sum stendur sterkt í minninum hjá Eriki, tá hann kom til Føroya, er tankin um, hvar tey fátæku goymdu seg. Síðani hugsaði hann, at her er so kalt, at tað er onki at gera við, tey heimleysu mugu arbeiða, flennir hann.

– Tí sigi eg, at onki er stravið og onki er ringt, sigur hann at enda.